

Arrest

nr. 278 738 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN
Rubensstraat 165/2
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. EELEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 17 maart 2011, dient op 18 maart 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Bij beslissing van 28 oktober 2011 wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak.

1.2. Op 2 augustus 2021 verzoekt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om een herevaluatie van zijn status als subsidiair beschermde.

Op 7 juni 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die op 8 juni 2022 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier, geboren te Khanakheen, provincie Diyala maar woonde u sinds 2003 in Bagdad en bezit u de Irakese nationaliteit. Voor 2003 woonden jullie in Khanakheen, op de grens met Iran en de Koerdische gebieden. U was er landbouwer en uw broer was militair. Jullie bezaten er verschillende gronden. Na de val van het regime van Saddam Hoessein werden jullie op 8 april 2003 door de Koerden uit Khanakheen weggejaagd. Na een korte periode inactief te zijn geweest werd uw broer opnieuw als kolonel (AkidRuken) aangesteld bij het Irakees leger. Jullie verhuisden vervolgens naar Bagdad waar jullie gingen wonen in de wijk Mujama Al Salihiya 28 Nissan, dicht bij de groene zone. Uw broer kwam door zijn functie dikwijls in contact met hooggeplaatste vertegenwoordigers van de Koerdische autoriteiten. Bij deze gelegenheden sprak hij hen aan over jullie persoonlijk grondverlies en eiste hij jullie gronden terug. Op deze eis werd echter nooit ingegaan. Ook uw oom die eveneens grond had moeten afstaan aan de Koerden probeerde de kwestie op te lossen via de stammen. Ook dit bracht niet het gewenste resultaat met zich mee. Op 18 mei 2007 had uw broer een hoog oplopende ruzie met een vooraanstaande Koerdische vertegenwoordiger die hij uiteindelijk bedreigde. Hij dreigde ermee de kwestie op te lossen door het leger van de centrale overheid in te zetten. Twee dagen later kwamen vier mannen in legeruniform hem halen waarna hij voor jullie huis door hen werd geëxecuteerd. Na de moord op uw broer zette zowel u als uw oom opnieuw stappen om jullie gronden opnieuw in handen te krijgen. In die periode kreeg u ook contact met D., een Koerd die u vertelde dat uw huis in Khanakheen partijbureau geworden was en dat u het dus onmogelijk kon terugkrijgen. U drong bij hem aan om tenminste een eerlijke vergoeding te krijgen. Daarop vertelde hij u dat hij de kwestie zou oplossen. Enkele dagen nadien kwamen een aantal mannen uw vrouw en zoon uit huis halen en vermoordde hen vlakbij het Karama ziekenhuis waar uw vrouw was tewerk gesteld. Dit gebeurde op 30 juli 2008. Vervolgens stuurde u uw kinderen weg uit Bagdad naar uw zus en uzelf ging een tijd in een hotel van een vriend wonen. U hoorde van uw vriend S. E. H. dat uw appartement ondertussen was ingenomen door een Koerd. U bleef wel werken tot 28 februari 2011 waarna u uw wagen verkocht en besliste te vluchten. Op 8 maart 2011 vertrok u richting België waar u op 18 maart 2011 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van uw broer S., de overlijdensaktes van uw vrouw en zoon en een ontvangstbewijs van het postorderbedrijf DHL van bovenvermelde stukken.

Op 28 oktober 2011 werd u door het Commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak.

Op 18 maart 2020 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 8000 euro, wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten en het wetens en willens met bedrieglijk opzet tot het niet-voeren van een passende boekhouding. De rechtbank legde u tevens een beroepsverbod op voor een periode van 10 jaar. De strafbare feiten van fiscale fraude vonden plaats tussen 11 april 2018 en 20 december 2018. Naar aanleiding van een gerechtelijk onderzoek in het kader van een drugshandel werden er verschillende huiszoeken verricht bij twee vestigingen van de firma D. waarbij ernstige aanwijzingen werden vastgesteld van witwassen en belastingontduiking.

Op 1 oktober 2020 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 8000 euro voor drugsfeiten meer bepaald cocaïne. De strafbare feiten deden zich voor tussen 31 juli 2018 en 18 december 2018. Vanuit uw café verkocht u cocaïne en u handelde hierbij in het kader van een vereniging. Uit een retroactief telefonieonderzoek bleek dat er een intensief contact was tussen u en een handlanger. Op 17 december 2018 vond een huiszoeking plaats waarbij een grote hoeveelheid cashgeld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, een koker en een precisieweegschaal met restanten cocaïne in beslag werden genomen. Op 20 december 2018 vond een tweede huiszoeking plaats waarbij er vier (verborgen) dosissen cocaïne in beslag werden genomen. U zat van 18 december 2018 tot 11 oktober 2019 in hechtenis.

Bij schrijven van 2 augustus 2021 verzocht de Staatssecretaris de commissaris-generaal om een herevaluatie van uw status als subsidiair beschermde.

B. Motivering

Op 28 oktober 2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op nieuwe elementen in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 18 maart 2020 waarbij u bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 8000 euro, wegens fiscale valsheid in geschrifte, het gebruik van valse stukken en het met bedrieglijk opzet voeren van een niet passende boekhouding. U kreeg tevens een beroepsverbod opgelegd op voor een termijn van 10 jaar. Hierlangs werd u op 1 oktober 2020 nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 8000 euro, met name voor feiten van drugshandel, meer bepaald cocaïne, in het kader van een vereniging.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnissen van 18 maart 2020 en 1 oktober 2020 door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Uit het feitenrelaas blijkt dat er op 18 december 2018 en dit in het kader van een gerechtelijk onderzoek in verdovende middelen (vonnis van 18 maart 2020), in twee van uw vestigingen (BVBA D.) ernstige aanwijzingen waren opgedoken inzake fiscale fraude (het witwassen van geld en belastingontduiking). Deze strafbare feiten werden door de rechter als ernstig bestempeld en de rechter is van oordeel dat de opgelegde straf, de boete en het beroepsverbod noodzakelijk zijn om u te wijzen op de ernst van uw handelingen en deze straf er u zou toe aanzetten uw toekomst te beteren. Het is onmiskenbaar dat valsheid in geschrifte een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast.

Uit het vonnis van 1 oktober 2020 blijkt dat u veroordeeld werd voor drugsfeiten, meer bepaald de verkoop van cocaïne. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u vanuit uw café cocaïne verkocht en dat u hierbij handelde in het kader van een vereniging. Bij de twee huiszoekingen die plaatsvonden werden naast een grote hoeveelheid cashgeld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, een koker, een precisieweegschaal met restanten cocaïne en vier verborgen dosissen cocaïne gevonden. Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met **de aard; de bijzondere ernst en de onaanvaardbaarheid van de feiten** en stelt in het vonnis p.28-29: “Beklaagden maakten deel uit van een organisatie die de handel in cocaïne tot doel had. De andere beklaagden schakelden zich in als medewerker binnen deze vereniging. De rechtbank is van oordeel dat alle beklaagden vanuit louter snel winstbejag handelden en ze hierbij geen rekening hielden met de nefaste gevolgen van drugshandel en gebruik voor de samenleving en de individuele gebruikers. De door beklaagden gepleegde feiten, die ook gepaard gaan met geweld, intimidatie en bedreigingen, zorgen bovendien voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving”. Uit de bewoordingen van het vonnis komt duidelijk naar voren en is het onbetwistbaar dat u een gevaar vormt voor de samenleving en zulks gedrag niet kan getolereerd worden in onze samenleving.

Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van deze ernstig misdrijven verantwoorden, wat een intrekking van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 § 2 rechtvaardigt.

U werd op 21 april 2022 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U verklaarde een oude man te zijn, dat niemand voor u kan zorgen in België noch in Irak. Daarnaast verklaarde u dat u het leven in België gewend bent geworden. U verklaarde, zoals u al eerder had geïnsinueerd tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 3-7), niets fout te hebben gedaan en niets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten. U voegde er aan toe gedurende acht jaar geen enkele overtreding te hebben begaan. U vatte samen dat u een oude, arme en brave man bent. Daarnaast verklaarde u in Irak geen woning meer te hebben en dat u als soenniet destijds was ontheemd. U eindigde uw uitleg door toe te geven dat u wel degelijk een fout had begaan. U drukte de hoop uit een tweede kans te zullen krijgen. U wilde immers uw oude leven terug en bewijzen dat u een goede burger bent voor de Belgische samenleving (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 25).

Uit deze uitleg komt duidelijk naar voren dat u uw aandeel en uw betrokkenheid bij de strafrechtelijke feiten waarvoor u overigens definitief veroordeeld werd zoveel als mogelijk tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen. U ontkende eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat er in uw café drugs, cash en allerhande attributen die gebruikt worden in het kader van drugshandel waren gevonden tijdens huiszoekingen. U gaf hiervoor als uitleg dat het op een misverstand berustte. Er zouden in die periode namelijk een zeventiental cafés die allen in dezelfde straat waren gelegen het voorwerp hebben uitgemaakt van huiszoekingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 6 en 7). U verklaarde bovendien dat u erin was geluisd door enkele leden van een Marokkaanse drugsbende met wie u in contact was gekomen via uw Marokkaanse boekhouder. Zij zouden uw btw-nummer misbruikt hebben om in naam van uw zaak drugs te verhandelen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 3-5).

Omdat u in uw uitleg de deur op een kier zette over uw schuldaandeel met betrekking tot de strafrechtelijke feiten door te laten optekenen 'ik geef toe ik heb een fout begaan, ik was foutief bezig', werd u gevraagd wat u hiermee precies bedoelde, temeer daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk ontkende fout te zijn geweest. U antwoordde hierop enkel dat u toch sowieso een tweede kans verdiende mocht men van oordeel zijn dat u iets fout had gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 26). Opnieuw wijst dit antwoord op een minimalisering van uw eigen aandeel en betrokkenheid in de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten. Het feit dat u uw verantwoordelijkheid aldus tracht te ontlopen en dat u ontkent iets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten, bewijst dat u niet tot het inzicht bent gekomen dat uw gedrag destijds een gevaar vormde voor de samenleving en allerm minst tolereerbaas was. Het maakt dat u nog steeds een gevaar voor de samenleving uitmaakt.

U haalt dan ook geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw subsidiaire beschermingsstatus behouden dient te blijven.

U legde enkel uw verblijfstitel van in België voor. Dit document bevestigt uw persoonsgegevens en het feit dat u over een verblijfstitel beschikt in België. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat dit betreft kan er in herinnering worden gebracht dat uw asielmotieven door het CGVS werden beoordeeld en geen aanleiding hebben gegeven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Ook nu haalt u geen elementen aan die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak.

U verklaarde verder tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 april 2022 van 2003 tot 2007 in Bagdad te hebben gewoond en vervolgens van 2007 tot 2011 in de provincie Salah ad Din, waar u op verschillende adressen heeft gewoond in boerderijen in de stad Samara (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 40-48). Deze verklaringen stemmen niet overeen met de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 oktober 2011 aflegde. Toen verklaarde u eveneens vanaf 2003 naar Bagdad te zijn verhuisd. Echter, u verklaarde toen altijd in Bagdad te zijn blijven wonen totdat u in 2011 Irak ontvluchtte. Dit laatste is doorheen het persoonlijk onderhoud van 25 oktober 2011 geregeld ter sprake gekomen (zie notities persoonlijk onderhoud 25 oktober 2011, pagina's 6 en 7, 8, 19, 25, 26). Er mag dan ook van uitgegaan

worden dat u de laatste acht jaar van uw verblijf in Irak altijd en onafgebroken in Bagdad heeft gewoond. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term ‘Baghdad Belts’. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EASO**

Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag. De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van bermbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren

echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met het gegeven dat de algemene situatie in Bagdad fundamenteel is verbeterd, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad, Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet en wijst hij op de restrictieve toepassing van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij betoogt dat de door hem gepleegde misdrijven niet van die aard zijn dat ze onder de categorie van "ernstige misdrijven" zoals vermeld in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet, kunnen vallen. Met betrekking tot de inbreuken op het wetboek van inkomstenbelasting stelt hij dat het principe van eenheid van opzet werd toegepast, enkel de zwaarste straf werd uitgesproken en de rechter rekening gehouden heeft met het feit dat hij een blanco strafregister heeft. Hij wijst erop dat er geen enkele vorm van enig fysiek geweld aan de pas is gekomen.

M.b.t. de drugsfeiten stelt hij dat de periode van de tenlastelegging in het vonnis van 1 oktober 2020 volledig overlapt met de periode die in aanmerking wordt genomen in het vonnis van 18 maart 2020. Hij wijst erop dat zijn rol beperkt was in vergelijking met die van andere beklaagden omdat hij enkel optrad als medewerker. Uit het vonnis blijkt volgens hem niet wie van de beklaagden geweld, intimidatie en bedreigingen gebruikt heeft en helemaal niet welk soort geweld er werd gepleegd. Nergens in het vonnis werd volgens hem uiteengezet dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan bepaalde vormen van geweld, intimidatie of bedreigingen. Hij stelt enkel veroordeeld te zijn voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, zoals door de commissaris-generaal samengevat werd in de bestreden beslissing.

Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (arrest nr. 214 315), waarin geoordeeld werd dat het desbetreffende gepleegde misdrijf, diefstal met geweld, niet gekwalificeerd kan worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal, aangezien de daden die hij heeft gesteld evenmin gekwalificeerd kunnen worden als een ernstig misdrijf, niet kon overgaan tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij zijn B-kaart nog heeft kunnen verlengen na zijn veroordelingen, waardoor hij ervan uit mocht gaan dat zijn veroordelingen niet konden leiden tot de intrekking van zijn beschermingsstatus.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn individuele omstandigheden zoals beschreven in de vonnissen van 18 maart 2020 en van 1 oktober 2020, met zijn blanco strafblad en met het gegeven dat de periode van tenlastelegging dezelfde is in beide vonnissen. Hij benadrukt dat het tweede vonnis een duidelijk onderscheid maakt tussen de beklaagden die deel uitmaakten van een organisatie en de beklaagden die als medewerker opereerden, dat zijn rol eerder beperkt was in vergelijking met de andere beklaagden en dat in het vonnis van 1 oktober 2020 nergens vermeld wordt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan geweld.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 49/2, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Hij legt uit dat hij al langer dan 10 jaar in België verblijft, een onbeperkt verblijfsrecht geniet en nog steeds nood aan bescherming heeft omdat de situatie in Irak allesbehalve stabiel is. Hij vervolgt dat soennieten vooral vrezen om het slachtoffer te worden van afpersing, kidnapping of grondinname door shia militairen in Bagdad en verwijt de commissaris-generaal zich te hebben gebaseerd op verouderde informatie, terwijl hij zelf recentere informatie ter beschikking stelt. Omwille van voorgaande is het volgens hem niet mogelijk om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

3. Stukken

3.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stukken gevoegd:

- Vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen d.d. 18 maart 2020;
- Vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen d.d. 1 oktober 2020;
- Uittreksel rijksregister de heer H.M.;
- RVV 19 december 2018 nr. 214.315;
- RVV 29 april 2022 nr. 272.127;
- RVV 26 april 2022, nr. 271.908;
- RVV 8 september 2020, nr. 240.583;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 + Vertaling
- Politieke crisis in Irak verergert: parlementsleden grootste partij vertrekken (13 juni 2022);
- BTI 2022 Country Report: Iraq + Vertaling;
- Landeninfo over Irak - CGVS - geconsulteerd 28 juni 2022.

3.2. De commissaris-generaal maakt op 13 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over waarin hij refereert aan volgende stukken en telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*, van mei 2019;
- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022;
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 24 november 2021;
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van januari 2022.

3.3. Op 19 september 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over waaraan hij de volgende stukken, met vermelding van de weblinks, toevoegt:

- John Davison, *Clashes in Iraq's Basra kill four as crisis flares in oil-rich south*, Reuters, 1 september 22 ;
- BBC news, *Iraq: at least 23 dead amid fighting after Moqtada al-Sadr quits*, 30 augustus 2022;
- EUAA, *Country of Origin Information Report Iraq : Targeting of individuals*, januari 2022;
- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq*, juni 2022.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en 55/5/1, §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

4.2. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen (...) naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR”* (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt: *« Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.*

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015,

bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-15, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*", januari 2016, p. 24 en 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Voor de volledigheid merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutatis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt: "*Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op nieuwe elementen in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 18 maart 2020 waarbij u bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 8000 euro, wegens fiscale valsheid in geschrifte, het gebruik van valse stukken en het met bedrieglijk opzet voeren van een niet passende boekhouding. U kreeg tevens een beroepsverbod opgelegd op voor een termijn van 10 jaar. Hierlangs werd u op 1 oktober 2020 nogmaals veroordeeld door de correctionele*

rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 8000 euro, met name voor feiten van drugshandel, meer bepaald cocaïne, in het kader van een vereniging.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnissen van 18 maart 2020 en 1 oktober 2020 door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Uit het feitenrelaas blijkt dat er op 18 december 2018 en dit in het kader van een gerechtelijk onderzoek in verdovende middelen (vonnis van 18 maart 2020), in twee van uw vestigingen (BVBA D.) ernstige aanwijzingen waren opgedoken inzake fiscale fraude (het witwassen van geld en belastingontduiking). Deze strafbare feiten werden door de rechter als ernstig bestempeld en de rechter is van oordeel dat de opgelegde straf, de boete en het beroepsverbod noodzakelijk zijn om u te wijzen op de ernst van uw handelingen en deze straf er u zou toe aanzetten uw toekomst te beteren. Het is onmiskenbaar dat valsheid in geschrifte een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast.

Uit het vonnis van 1 oktober 2020 blijkt dat u veroordeeld werd voor drugsfeiten, meer bepaald de verkoop van cocaïne. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u vanuit uw café cocaïne verkocht en dat u hierbij handelde in het kader van een vereniging. Bij de twee huiszoekingen die plaatsvonden werden naast een grote hoeveelheid cashgeld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, een koker, een precisieweegschaal met restanten cocaïne en vier verborgen dosissen cocaïne gevonden. Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met **de aard; de bijzondere ernst en de onaanvaardbaarheid van de feiten** en stelt in het vonnis p.28-29: "Beklaagden maakten deel uit van een organisatie die de handel in cocaïne tot doel had. De andere beklaagden schakelden zich in als medewerker binnen deze vereniging. De rechtbank is van oordeel dat alle beklaagden vanuit louter snel winstbejag handelden en ze hierbij geen rekening hielden met de nefaste gevolgen van drugshandel en gebruik voor de samenleving en de individuele gebruikers. De door beklaagden gepleegde feiten, die ook gepaard gaan met geweld, intimidatie en bedreigingen, zorgen bovendien voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving". Uit de bewoordingen van het vonnis komt duidelijk naar voren en is het onbetwistbaar dat u een gevaar vormt voor de samenleving en zulks gedrag niet kan getolereerd worden in onze samenleving.

Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van deze ernstig misdrijven verantwoorden, wat een intrekking van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 § 2 rechtvaardigt.

U werd op 21 april 2022 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U verklaarde een oude man te zijn, dat niemand voor u kan zorgen in België noch in Irak. Daarnaast verklaarde u dat u het leven in België gewend bent geworden. U verklaarde, zoals u al eerder had geïnsinueerd tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 3-7), niets fout te hebben gedaan en niets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten. U voegde er aan toe gedurende acht jaar geen enkele overtreding te hebben begaan. U vatte samen dat u een oude, arme en brave man bent. Daarnaast verklaarde u in Irak geen woning meer te hebben en dat u als soenniet destijds was ontheemd. U eindigde uw uitleg door toe te geven dat u wel degelijk een fout had begaan. U drukte de hoop uit een tweede kans te zullen krijgen. U wilde immers uw oude leven terug en bewijzen dat u een goede burger bent voor de Belgische samenleving (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 25).

Uit deze uitleg komt duidelijk naar voren dat u uw aandeel en uw betrokkenheid bij de strafrechtelijke feiten waarvoor u overigens definitief veroordeeld werd zoveel als mogelijk tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen. U ontkende eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat er in uw café drugs, cash en allerhande attributen die gebruikt worden in het kader van drugshandel waren gevonden tijdens huiszoekingen. U gaf hiervoor als uitleg dat het op een misverstand berustte. Er zouden in die periode namelijk een zeventiental cafés die allen in dezelfde straat waren gelegen het voorwerp hebben uitgemaakt van huiszoekingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 6 en 7). U verklaarde bovendien dat u erin was geluisd door enkele leden van een Marokkaanse drugsbende met wie u in contact was gekomen via uw Marokkaanse boekhouder. Zij zouden uw btw-nummer misbruikt hebben om in naam van uw zaak drugs te verhandelen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 3-5).

Omdat u in uw uitleg de deur op een kier zette over uw schuldaandeel met betrekking tot de strafrechtelijke feiten door te laten optekenen 'ik geef toe ik heb een fout begaan, ik was foutief bezig', werd u gevraagd wat u hiermee precies bedoelde, temeer daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk ontkennde fout te zijn geweest. U antwoordde hierop enkel dat u toch sowieso een tweede kans verdiende mocht men van oordeel zijn dat u iets fout had gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 26). Opnieuw wijst dit antwoord op een minimalisering van uw eigen aandeel en betrokkenheid in de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten. Het feit dat u uw verantwoordelijkheid aldus tracht te ontlopen en dat u ontkent iets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten, bewijst dat u niet tot het inzicht bent gekomen dat uw gedrag destijds een gevaar vormde voor de samenleving en allerm minst tolereerbaas was. Het maakt dat u nog steeds een gevaar voor de samenleving uitmaakt. U haalt dan ook geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw subsidiaire beschermingsstatus behouden dient te blijven.

U legde enkel uw verblijfstitel van in België voor. Dit document bevestigt uw persoonsgegevens en het feit dat u over een verblijfstitel beschikt in België. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie."

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat de twee vonnissen, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing, werden toegevoegd aan het administratief dossier. Uit het vonnis van 18 maart 2020 blijkt dat in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake de handel in verdovende middelen ernstige aanwijzingen waren opgedoken inzake witwassen en belastingontduiking, wat uiteindelijk heeft geleid tot verzoekers veroordeling bij verstek voor valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken en het wetens en met bedrieglijk opzet niet voeren van een passende boekhouding. Daarnaast werd verzoeker op 1 oktober 2020 veroordeeld voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden. Dat de periodes van de tenlastenemingen die geleid hebben tot voormelde twee veroordelingen elkaar (deels) overlappen, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan en daarvoor werd veroordeeld. Zijn opmerking, dat hij op het moment van zijn eerste veroordeling nog een blanco strafregister had en hiermee rekening werd gehouden door de rechtbank van eerste aanleg bij het bepalen van de strafmaat, is geenszins van die aard om de beoordeling van de commissaris-generaal te doen ombuigen gelet op wat hierna volgt.

Vooreerst wijst de Raad er in dit kader op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, *quod in casu* – verzoeker werd veroordeeld wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van cocaïne zonder vergunning met onder de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging – een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de *"de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt"* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66). Uit het EASO-rapport van januari 2016 *"Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis"*, blijkt overigens dat ook de hoogste rechters van bepaalde lidstaten het misdrijf 'drugshandel' aanmerken als een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 17, lid 1, onder b) van richtlijn 2011/95 dan wel als een gevaar voor de

gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar de betrokkene zich bevindt in de zin van artikel 17, lid 1, onder d) van richtlijn 2011/95.

Vervolgens, stelt de Raad vast dat in het vonnis van 1 oktober 2020 geoordeeld werd als volgt: *“Uit de observaties en het retroactief telefonieonderzoek blijkt dat er een intensief contact was tussen K.H. en M.H. die café Salil uitbaatte in de Turnhoutsebaan 41, recht tegenover café Oriental. Bij de huiszoeking op 17.12.2018 werden in het café naast een grote hoeveelheid cash geld, twee gebruikershoeveelheden cocaïne, alsook een koker en precisieweegschaal met restanten cocaïne, aangetroffen. Bij een tweede huiszoeking op 20.12.2018 werden in een achterkamer nog vier verborgen dosissen cocaïne gevonden. Tijdens de observaties eind september 2018 werd vastgesteld dat verschillende personen café Salil binnen gingen en zeer kort erna alweer verlieten. Het is aangetoond dat M.H. vanuit café Salil cocaïne verkocht en dat hij hierbij handelde in het kader van een vereniging.*

De medewerkers die instonden voor de uitbating van de cafés en de verkoop aan de klanten, waren vaak illegaal en bevonden zich in een financieel precaire situatie bij gebrek aan officiële inkomsten in België. Dit belet echter niet dat zij wetens en willens deelnamen aan de verkoop van cocaïne.

Met het oog op financieel gewin namen zij vrijwillig deel aan de activiteiten van de vereniging die zich bezig hield met drugshandel. Het is niet zo dat zij hiertoe gedwongen werden. Dat zij zich duidelijk in een ondergeschikte positie bevonden en dat ten aanzien van sommigen van hen ook bedreigingen of geweld werd gebruikt teneinde de binnen de vereniging gemaakte afspraken te doen naleven, heft het bestaan van het moreel element in hun hoofde niet op, maar wordt wel mee in overweging genomen wat betreft de straftoemeting.” Door erop te wijzen dat zijn rol beperkter was dan de medebeklaagden, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat de rechtbank expliciet ten aanzien van verzoeker heeft geoordeeld dat hij vrijwillig heeft deelgenomen aan de activiteiten van de vereniging en hij hiertoe niet gedwongen werd. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten die hij heeft gepleegd geweldloos waren, gaat hij eraan voorbij de rechtbank in het vonnis van 1 oktober 2020 nochtans heeft geoordeeld wat volgt: *“De rechtbank tilt zeer zwaar aan de feiten. De bewezen feiten die, in hoofde van de respectieve beklaagden de uiting zijn van eenzelfde misdadig opzet, zijn bijzonder ernstig. Beklaagden maakten deel uit van een organisatie die de handel in cocaïne tot doel had. (...) De andere beklaagden schakelden zich in als medewerker binnen deze vereniging. Alle beklaagden handelden vanuit louter snel winstbejag en hielden geen rekening met de nefaste gevolgen van drugshandel en -gebruik voor de samenleving en de individuele gebruikers. (...) De door beklaagden gepleegde feiten, die ook gepaard gaan met geweld, intimidatie en bedreigingen, zonder bovendien voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving. De illegale geldstromen die via dergelijke handel worden gegenereerd, zijn nefast voor de legale economie.”* Waar hij middels huidig verzoekschrift kritiek uit tegen de inhoud van het vonnis en meer specifiek stelt dat in het vonnis niet wordt uitgelegd op welke wijze hij gebruik zou gemaakt hebben van geweld, merkt de Raad op dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen voormeld vonnis, wat aldus definitief is en huidige vordering evenmin kan worden aangewend als een hoger beroep tegen een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker kan van de Raad, net zomin als van de commissaris-generaal, niet verwachten om de inhoud van voormeld vonnis naast zich neer te leggen.

De rechtbank lichtte daarnaast nog toe dat het opleggen van een werkstraf of het toekennen van het voordeel van uitstel van tenuitvoerlegging desgevallend gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, een onvoldoende krachtig signaal zou uitmaken dat dergelijke feiten absoluut niet getolereerd kunnen worden. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, waarbij hij zijn deelname aan de gepleegde feiten tevergeefs tracht te minimaliseren, is gelet op voorgaande geenszins dienstig.

Enerzijds oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het onmiskenbaar is dat valsheid in geschrifte een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in de waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast en anderzijds stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit het vonnis van 1 oktober 2020 waarbij verzoeker veroordeeld werd voor het verkopen en of leveren van cocaïne duidelijk naar voren komt dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en dat zulk gedrag niet getolereerd kan worden in onze samenleving.

Zoals aangegeven in de bestreden beslissing, werd verzoeker tijdens het verhoor van 21 april 2021 geconfronteerd met zijn veroordelingen en werd hij hierbij gevraagd aan te geven wat de redenen zijn waarom hij vindt dat zijn subsidiaire beschermingsstatus behouden moet blijven. In navolging van de

commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker geen redenen heeft aangebracht die een behoud van zijn eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. Verzoeker antwoordde hierop wat volgt: *"Ik ben een oude man, niemand kan voor mij zorgen zowel in België als in Irak en teen tweede ik ben gewend aan het leven in België en ik zweer het u het was mijn fout niet ik had niets te maken met die feiten. Gedurende 8 jaar heb ik geen enkele overtreding begaan ik ben een oude arme en brave man. Bij god ik heb geen woning in Irak en ik ben soenniet en ik ben een verdreven iemand. Ik geef toe ik heb een fout begaan ik was foutief bezig en ik hoop dat jullie me kunnen vergeven ik wil terugkeren naar mijn oude leven ik ben een goede burger ik heb nog een kans nodig om me te bewijzen dat ik een echte burger ben."* De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden integraal overgenomen: *"Uit deze uitleg komt duidelijk naar voren dat u uw aandeel en uw betrokkenheid bij de strafrechtelijke feiten waarvoor u overigens definitief veroordeeld werd zoveel als mogelijk tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen. U ontkende eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat er in uw café drugs, cash en allerhande attributen die gebruikt worden in het kader van drugshandel waren gevonden tijdens huiszoekingen. U gaf hiervoor als uitleg dat het op een misverstand berustte. Er zouden in die periode namelijk een zeventiental cafés die allen in dezelfde straat waren gelegen het voorwerp hebben uitgemaakt van huiszoekingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 6 en 7). U verklaarde bovendien dat u erin was geluisd door enkele leden van een Marokkaanse drugsbende met wie u in contact was gekomen via uw Marokkaanse boekhouder. Zij zouden uw btw-nummer misbruikt hebben om in naam van uw zaak drugs te verhandelen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 3-5).*

Omdat u in uw uitleg de deur op een kier zette over uw schuldaandeel met betrekking tot de strafrechtelijke feiten door te laten optekenen 'ik geef toe ik heb een fout begaan, ik was foutief bezig', werd u gevraagd wat u hiermee precies bedoelde, temeer daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk ontkende fout te zijn geweest. U antwoordde hierop enkel dat u toch sowieso een tweede kans verdiende mocht men van oordeel zijn dat u iets fout had gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 26). Opnieuw wijst dit antwoord op een minimalisering van uw eigen aandeel en betrokkenheid in de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten. Het feit dat u uw verantwoordelijkheid aldus tracht te ontlopen en dat u ontkent iets te maken gehad te hebben met de hierboven genoemde strafrechtelijke feiten, bewijst dat u niet tot het inzicht bent gekomen dat uw gedrag destijds een gevaar vormde voor de samenleving en allerm minst tolereerbaas was. Het maakt dat u nog steeds een gevaar voor de samenleving uitmaakt. U haalt dan ook geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw subsidiaire beschermingsstatus behouden dient te blijven.

U legde enkel uw verblijfstitel van in België voor. Dit document bevestigt uw persoonsgegevens en het feit dat u over een verblijfstitel beschikt in België. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie." Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij een tweede kans verdient indien men oordeelt dat hij fout bezig was, geeft hij allerm minst blijk van enig schuldinzicht zoals terecht werd toegelicht door de commissaris-generaal.

Waar verzoeker zich nog beroept op enkele arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht en verzoeker niet aan toont op welke een uitgebreide verwijzing naar de rechtspraak van de Raad een ander licht kan werpen op de beoordeling van zijn situatie. Elk dossier wordt immers individueel en op basis van eigen merites beoordeeld. Bovendien toont verzoeker zelfs niet aan op welke wijze de in de door hem gevoegde arresten van de Raad beschreven situatie gelijkaardig zou zijn in de situatie waarin hij zich concreet bevindt. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt in de bestreden beslissing weldegelijk en met recht gemotiveerd dat en waarom de door hem gepleegde feiten als ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd, wat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Verzoekers handelingen zijn immers niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. De Raad herhaalt dat de rechtbank in het vonnis van 1 oktober 2020 zwaar tilt aan de gepleegde feiten en oordeelt dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. Daarnaast wordt gewezen op de nefaste gevolgen van drugshandel en – gebruik voor de samenleving en de individuele gebruikers.

De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing correct, pertinent en steunend op de relevante elementen van het administratief dossier, zodat deze hier integraal als hernomen wordt beschouwd. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

4.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Verzoekers betoog in het verzoekschrift en aanvullende nota omtrent de algemene veiligheidssituatie in Irak, zijn betoog dat de situatie in Irak nog alles behalve stabiel is, dat soennieten vooral vrezen om het slachtoffer te worden van afpersing, kidnapping of grondinname en dat de rapporten waarnaar verwezen in de bestreden beslissing niet voldoende actueel zijn, is *in casu* dan ook niet dienstig.

4.5. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 28 oktober 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog, dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien is voldaan aan drie voorwaarden: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

4.8. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt. Met de stelling dat hij nadat hij veroordeeld werd nog in staat was om zijn verblijfskaart te verlengen, lijkt hij te suggereren dat hij ervan uitging dat het stellen van strafbare handelingen nooit gevolgen zou kunnen hebben op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate dat verzoeker zou betogen dat de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechten toekent, wijst de Raad erop dat een administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat, *quod in casu* (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342 e.v.). De Raad wijst erop dat luidens artikel 49/2, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wat verzoeker bovendien ook citeert in zijn verzoekschrift, een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker "*te allen tijde*" kan worden ingetrokken op grond van artikel 55/51/1, § 2, 1° van de

Vreemdelingenwet. *In casu* laten artikelen 55/5/1, § 2, 1° en 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk toe dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van een vreemdeling van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

4.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT,

I. FLORIO,